

Hãy Tỉnh Dậy!

Cho dù quý vị xác tín ra sao về mặt chính trị, những dòng sau đây cũng đáng cho ta suy gẫm..., bởi chúng ta quả là vong ân bội nghĩa!!!

David Letterman, nhận xét về tổng thống Bush. (quý vị ngạc nhiên chăng?)

David Letterman viết thế này nhé, **bởi chính cái tôi mà chúng ta khó nhìn ra....**

'Nhu đa số quý vị biết đó: tôi đâu phải là người ái mộ tổng thống Bush, chưa từng ái mộ bao giờ, nhưng chúng ta không bàn về ông Bush mà bàn về chính người Mỹ chúng mình: thật là quá quất! '

'Bữa nọ tôi đang đọc tờ Newsweek thì gặp bài thăm dò và thấy những điều quả là khó tin. Những gì tờ báo cung cấp hẳn là thật chứ, phải không quý vị?

Bản thăm dò của tờ Newsweek xác định là 67% người Mỹ không hài lòng về đường lối của chính phủ và 69% người Mỹ không hài lòng về chính sách của tổng thống. Chủ yếu là 2/3 số công dân xứ này không hài lòng và muốn thay đổi. Là đũa cù lần hết mức, tôi chợt nghĩ, 'Chúng mình không hài lòng cái gì chứ?'

A. Phải chăng vì mình có điện, nước xài đủ 24 giờ mỗi ngày và suốt 7 ngày mỗi tuần?

B. Hoặc không hài lòng vì mùa hè có máy lạnh và mùa đông có máy sưởi?

C. Hay 95.4% những người không hài lòng đều có công ăn việc làm?

D. Và họ đầy đủ khả năng bất cứ lúc nào cũng có thể đi chợ mua thức ăn ê hề, hơn là lâm cảnh dân chúng Darfur phải chịu trong năm vừa qua?

E. Hoặc giả vì chúng mình có khả năng lái xe nhỏ hay xe vận tải suốt từ bờ tây sang bờ đông nước Mỹ mà chẳng phải xuất trình thẻ căn cước mỗi khi qua một tiểu bang.

F. Hay vì có hàng trăm khách sạn an toàn và sạch sẽ mà mình có thể ngơi nghỉ dọc đường xa?

G. Chắc cũng có đến mấy ngàn tiệm ăn sơn hào hải vị đến từ khắp nơi trên thế giới chào mời chúng ta là những kẻ chẳng hài lòng.

H. Hay lỡ khi xe đụng, các nhân viên cứu cấp tới ngay, giúp đỡ mọi sự, thậm chí còn dùng trực thăng tải thương chúng ta đến bệnh viện.

I. Quý vị cũng có thể thuộc nhóm 70% số người Mỹ có một căn nhà.

J. Và quý vị bực mình vì nếu chẳng may hỏa hoạn xảy ra, thì đám nhân viên cứu hỏa cấp kỳ xuất hiện với những thiết bị hiện đại để dập tắt lửa, cứu sống quý vị lẫn gia đình và tài sản của quý vị.

K. Hoặc giả, khi đang chễm chệ ngồi nhà bỗng có kẻ trộm hay đũa nào vớ vẩn cả gan đột nhập thì cảnh sát đeo súng, mặc áo giáp sẽ đến bảo vệ quý vị khỏi bị thương tích hoặc thương vong.

L. Và đây là cảnh một khu dân cư không bị đặt bom hoặc bị kẻ có súng có dao hiếp dâm và cướp của: 90% trẻ em có cả điện thoại cầm tay lẫn máy vi tính.

M. Nói chi đến những loại tự do triệt để mà quý vị có về mặt tôn giáo, xã hội và chính trị mà thế giới ghen tị với chúng ta.

Phải chăng những sự thật kể trên khiến 67% dân Mỹ không hài lòng?

Sự thật là, chúng ta là đám dân vô ơn bạc nghĩa nhất và quen thói nuông chiều nhất trần đời. Thảo nào mà cả thế giới khoái nước Mỹ mà lại ganh ghét người Mỹ. Thế giới nhìn chúng ta ở những gì tạo thành người Mỹ, là dân tộc nhiều hồng ân nhất thế giới, lúc nào cũng bó tay than vãn những gì mình chưa có và ghét bỏ xứ sở này mà chẳng biết cảm ơn Thượng Đế nhân lành đã ban cho mình được sống ở đất nước này.

Biết rồi, biết rồi mà. Thế còn cái ông tổng thống xưa quân ra trận mà chẳng tính đến ngày đem quân về thì sao? Cái ông thổ tả chỉ được 31% dân chúng ủng hộ ấy mà? Chính cái ông này dẫn đất nước vào những ngày 911 đen tối đó! Cái ông giảm thuế hồng cứu nguy kinh tế suy thoái ấy mà. Phải chăng đó là anh chàng bị gán đủ thứ tên rút từ sách vở vì cứ liên miên bảo vệ những hạng người hư đốn, vô ơn bạc nghĩa để chúng sống an toàn mà không bị bọn khủng bố tấn công? Có phải anh chàng tổng tư lệnh một đội quân toàn là tình nguyện ra trận bảo vệ quý vị và bản thân tôi không?

Quý vị có nghe tin tức hay xem hội luận về anh chàng tổng thống đó tệ hại đến mức nào không? Tin tức có làm phật lòng quý vị khiến quý vị nản đến nỗi chẳng thiết nhìn quanh xem xét hết thấy những điều thiện ích mà phân khởi được chăng? Cứ nghĩ mà xem... có phải quý vị tức cái anh tổng thống thối quý vị đau nhói một cái HAY chẳng qua là vì “truyền thông truyền hình” bảo quý vị là anh ấy ngày ngày chà thiết vỗ về nỗi buồn vô ơn bạc nghĩa của quý vị chăng?

Đúng thế chứ sao! Binh sĩ sang Iraq và Afghanistan đều là tình nguyện, và lắm phen họ hy sinh tính mạng cho cuộc sống tự do của quý vị.

Đất nước này hiện nay không có nạn cưỡng bách tòng quân. Lính mình đâu có bị bắt ra trận.

Họ có quyền chối từ tác chiến để rút cuộc được “tổng” giải ngũ, giải ngũ “trong vinh dự vo ve” hay có gọi là tòi tệ nhất thì cũng giải ngũ “chẳng vinh dự gì” sau những ngày trong quân ngũ.

Sự thật như vậy mà sao đầu óc 69% người Mỹ này lại phùng phùng bực mình như thế?

Muốn gì thì cứ nói, nhưng hãy trách truyền thông truyền hình ấy. Đích danh con nòng nọc rồi. Truyền thông truyền hình sở trường về chuyện trời sập mà. Ai cũng trở mắt vào cảnh xe đụng máu me bầy nhầy, hỏi mấy ai thiết ngó mấy đứa bé bán nước chanh trên góc phố? Truyền thông truyền hình biết tòng tòng tong cho nên phì ra cái gì chỉ là để thu lợi cho mấy tổng công ty đó thôi. Cái gì bắt mắt công chúng là làm liền, mà hề bị chỉ trích thì lại bởi-thế-tại-vì “biện minh” hành động. Cứ xem họ thả dàn cho O.J. Simpson viết sách trần tình mình chẳng chủ mưu cái chuyện giết vợ thì biết, ấy thế mà hấn giết, hấn giết có phương pháp mà... Đúng là khủng!

Tắt truyền hình đi, đốt Newsweek đi, và nắm tờ New York Times lót cút chim trong lòng mà cảm ơn tất cả những người đã chịu đau thương để cho chúng ta đất nước này với hàng hà sa số điều tốt hơn là xấu. Chúng ta là một trong những dân tộc có phúc nhất trần đời. Ngày ngày hãy cảm ơn Thượng Đế vài lần, hay ít nhất cũng âm thầm mang ơn và cảm nhận mới được.

Bão bùng, hòa hoãn ngút trời, đất chuối, lụt lội, sấm chớp ào ào xé nát khắp nẻo đất nước Hoa Kỳ, rồi cúm chim cúm gà đe dọa, khủng bố cận bên, chúng ta có chắc là đã đến lúc loại bỏ Thượng Đế ra khỏi Lời Nguyện Trung Thành của mình chăng?

David Letterman